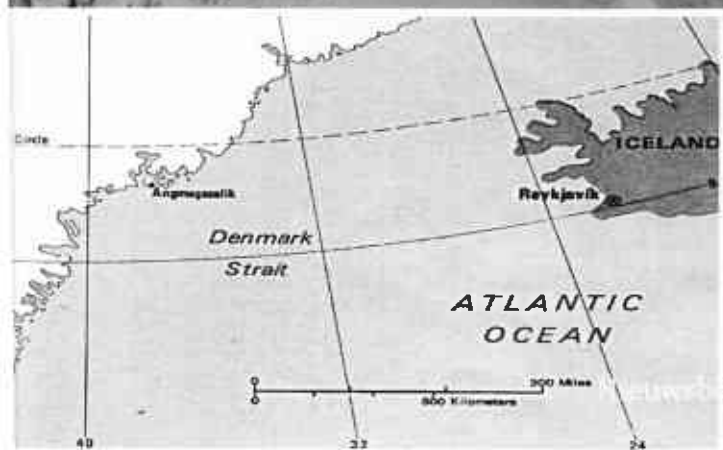

ken ter wereld

Na lezing van het fascinerende boek van de poolreiziger Fridjof Nansen over zijn reis van de ene naar de andere kant van Groenland wist ik het zeker. Als zich ooit een gelegenheid zou voordoen naar Groenland te gaan zou ik geen seconde aarzelen. Die kans kwam toen Han van Vierssen mij vroeg of ik zin had mee te gaan vissen op het grootste eiland ter wereld, dat voor het merendeel met sneeuw en ijs is bedekt en alleen hier en daar aan de randen wordt bewoond. De hengel heeft mij in de loop der jaren naar vele exotische plaatsen in de wereld gebracht van Patagonie tot Alaska, van Mexico tot de Seychellen, van de Bahama's tot Mustique, allemaal prachtige, vaak wilde, oorden. Maar Groenland slaat alles in de vorm van leegte, bijzondere natuurschoon, stilte en maagdelijke rivieren en fjorden. Deze zomer was het zover. Met Rene Kok, Berend Robelus, Niek Mol, Paul Eijpe en Han van Vierssen had ik al een prachtige vistrip gemaakt naar San Felipe in een prachtig natuurgebied in het Mexicaanse Yucatan, waar we gezamenlijk in een week tijd meer dan tachtig Tarpons even met de vlieg aan het water onttrokken. Na slechts een week thuis te zijn geweest, verruilden Han en ik 34 graden in Mexico voor 13 graden op Groenland. Twee geweldige vrienden van Han vergezelden ons op de bijzondere reis. Jan en Wim bleken niet alleen zeer ervaren en deskundige vissers te zijn, maar ook sterke jonge kerels, die tegen geen enkele inspanning opzagen en ons, oudere heren, uitermate behulpzaam waren bij het dragen van uitrusting en proviand naar plekken waar nog nooit iemand een van de

mooiste visplekken ter wereld- een voet had gezet en vissen in onvoorstelbare hoeveelheden een prachtige wilde rivier optrokken. De reis naar Ipiutaq is een behoorlijke onderneming. Ipiutaq is op de kaart van zuidwest Groenland te vinden als stipje aan een fjord. Het dorp wordt bewoond door een Inuit (Eskimo) zijn Franse vrouw en hun vierjarig dochtertje.

Zij wonen daar behoorlijk geïsoleerd van de buitenwereld in een klein huisje. Om er te komen vlieg je eerst naar IJsland dan naar een oude Amerikaanse Luchtmachtbasis op Groenland. De reis gaat vandaar naar Ipiutaq per boot. We werden afgezet op de rotsen bij gebrek aan een aanlegsteiger. De Inuit Kalista Poulsen probeert daar onder moeilijke omstandigheden een bestaan op te bouwen als schapenboer. Met de Tractor haalt hij het Nederlandse viertal op. De bagage gaat in de voorlader en wordt zo naar het bescheiden, maar uitermate gezellige, onderkomen gereden. Han van Vierssen kan zo een

reisbureau beginnen, want hij had de ingewikkelde reis tot in alle puntjes voorbereid. Het visfeest begon al dezelfde avond na aankomst. In het fjord voor het huisje, waar grote ijsbergen zich langzaam verplaatsen,

bleken enorme Groenlandse kabeljauwen te zwemmen, die vanaf de rotsen goed te vangen waren. Tot onze vreugd bleef het daar niet alleen bij kabeljauw, ook Artic Char, de vis waarvoor wij gekomen waren trok naast

een enkele zalm door het Fjord. Het was bepaald geen uitzondering om na het zetten van twee vliegen boven de lepel die bedoeld was voor de kabeljauw twee Artic Chars (aan de vlieg) en een kabeljauw (aan de lepel) binnen te halen. Het grote avontuur begon al meteen

na de dag van aankomst. Na een uur lopen door heuvelachtig en wild terrein, onder andere over de schapenpaden, bereikten we een niet al te brede wilde rivier, waar Artic Char, een Salmonide met prachtige vinnen met witte strepen, in enorme hoeveelheden de rivier optrok. Onze inspanningen om daar te komen, werden ruim beloond met de vangsten van deze wilde vechtjas die elk voorstellingsvermogen overtrof. Han ontdekte een diepe put vlak bij een indrukwekkende waterval, waar het leek alsof de vissen opgestapeld lagen. In dit overweldigende wilde landschap komen zelden of nooit vissers. In het kraakheldere water van de rivier kon je de vissen zien trekken die niet vies waren van droge vliegen en nymfen. Ook de weergoden waren ons welgezind. Alleen de eerste dag een beetje regen, daarna alle dagen zonovergoten waardoor de temperatuur zeer dragelijk was. De familie Poulsen verwende ons met bijzondere maaltijden, die overgoten waren met de kruiden uit de streek. De echtgenote van Kalista, de Française Agatha, had haar Inuit ooit ontmoet op een culinaire bijeenkomst op Groenland en dat was te merken ook. Geen dag hetzelfde en altijd apart. Een hele kunst als je bedenkt dat alles maar dan ook alles per boot of helikopter naar Ipiutaq moet worden vervoerd. Communicatie met de buitenwereld was spaarzaam mogelijk wat ons nog meer een gevoel gaf de wereld te hebben verlaten. Vast staat dat dit niet de laatste keer is dat Groenland wordt aangedaan op onze zoektocht naar de mooiste visplekken van de wereld. ◀

Meer informatie is te vinden op : <http://www.ipiutaq.gl/>